

Flori de mucigai - Rezumat

Imaginarul nocturn al volumului "Flori de mucigai" (1931) se deschide cu un poem dramatic, ars poetica, ce marcheaza o modificare in estetica lui Tudor Arghezi. Ca intreaga poezie moderna, de la Baudelaire la suprarealism, lirica argheziana se asaza acum sub semnul categoriilor negative precum: uratul, banalul, bizarul, oribilul, bufonescul etc. O poetica a antipoeticului ne intampina inca din primele versuri ce prefateaza volumul "Le-am scris cu unghia pe tencuiala/ Pe un perete de firida goala". In ambele cazuri, versurile din "Flori de mucigai", scrise, "pe un perete de firida goala" reprezinta expresia claustrarii, a solitudinii si a vidului existentei. La adapostul beznei din penitenciar "Pe intuneric, in singuratate" prolifereaza damnate, numai "florii de mucigai", "ca niste flori ale raului".

Noua poezie se profileaza intr-un gol temporal: "Sunt stihuri fara an". Starea de detiune presupune atingerea gardului zero al existentei umane, adica a punctului imprejurul caruia salasluieste Raul: "Stihurii de groapa". Aceasta echivaleaza insa cu o moarte, pe care poezia e chemata s-o exprime. Stihurile "de groapa" capata astfel forma unui bocet arhaic, in care se impreuneaza aspiratia spre puritate "De sete de apa" cu dorinta de extintie "Si de foame de scrum". Gravand aceste versuri pe peretele firidei, condeiul poetului se abate, pana la ruptura, de la scriitura "inspirata" a cuvintelor potrivite : "Cand mi s-a tocit unghia ingereasca/ Am lasat-o sa creasca/ Si anu a mai crescut/ Sau nu o mai am cunoscut".

Totul e sacru in mainile artistului si acesta stie sa-si dozeze materia "(T.Arghezi, "Hagi Tudose" de Barbu Delavrancea.)